

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
 ἔτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 6.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 7.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνίᾳ φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρώνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΥΡΩΠΑΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ.

Ἡ «Γαλλικὴ Δημοκρατία» τὸ ὄργανον τοῦ Γαμβέτα ἐδημοσίευσεν περὶ τῶν ἑλληνικῶν ἀρθρίδιον, ἐν ᾧ ἐπαναλαμβάνει τὰ ἄλλοτε ὑπ' αὐτῆς ῥηθέντα, ὅτι εἰς τὰ περὶ παραιτήσεως τοῦ βασιλέως Γεωργίου διαδοθέντα ἔχει τὸν δάκτυλόν της καὶ ἡ γερμανικὴ πολιτικὴ, ἣτις ἀγωνίζεται ν' ἀναβιβάσῃ εἰς τὸν ἑλλ. θρόνον, τὸν πρίγκηπα τοῦ Νασάου. Ἡ «Γαλλ. Δημοκρατία» προτρεχῶς ὅτι ἡ σύνεσις τῶν Ἑλλήνων θὰ ματαιώσῃ πάντα τὰ μηχανήματα τῆς ἀλλοδαπῆς διπλωματίας.

Καὶ ἄνευ τῶν ὑπαινιγμῶν τῆς «Γαλλ. Δημοκρατίας» τὰ ἐν ταῖς πρωσσικαῖς ἐφημερίται γραφόμενα περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγμάτων πρέπει νὰ διεγείρωσιν εὐλόγους ὑπονοίας. Οὕτω, λ. χ., ἡ «Ἐφημ. τῆς Σιλεσίας» ἰσχυρίζεται ὅτι, μεθ' ὅλας τὰς ἐπισήμους διαψεύσεις, ἡ εἰδησις περὶ τοῦ κατὰ πλουρῶσσικῶν πλοίων καὶ περὶ τῆς μελετωμένης παραιτήσεως τοῦ βασιλέως Γεωργίου, εἶνε ἀληθεστάτη. «Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος διατρίβει ἐν Δεκελείᾳ, διότι ἡ ἐν Ἀ-

θήναις διατριβὴ ἐμποεῖ αὐτῷ (πολὺ δὲ μάλλον τῇ βασιλείᾳ) ἀηρίαν καὶ ἀποστροφὴν. Οἱ νεώτεροι Ἕλληνες δὲν ἔχουσιν οὐδὲ σπινθηρα χαρακτηρῶς ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ὁ λαὸς διάκειται εὐμενῶς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Τρικούπη, συμβαίνει ἴσια ἴσια τὸ ἀντίστροφον ἢ ἀντιπολίτευσις ὁσημέραι ἐνισχύεται καὶ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐκλογῶν, ὁ Τρικούπης θὰ ἀποχωρήσῃ. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος εἶναι ἴσως τῷ μηδενί ἐν Ἑλλάδι· εἰ μὴ ἦτο ξένος, εἰ μὴ εἶχε σύζυγον Ἑλληνίδα, θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ συλλέξῃ διὰ χρημάτων ὁπαδοὺς, ἐν ᾧ, ὅπως νῦν διάκεινται τὰ πράγματα, δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο. Ὅσον καὶ ἂν προσπαθῶσιν αἱ δυνάμεις νὰ ἀναχαιτίσωσιν τὴν παραίτησιν τοῦ βασιλέως, ἡ παραίτησις θὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τέλος μετὰ ταχύτητος ἀπροσδοκίτου. Ἡ ἀρίστη πολιτικὴ θὰ ἦτο, νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν τύχην της. Ὅποταν τὰ κόμματα ἀπαυδήσωσιν πρὸς ἄλληλα πολεμοῦντα, τότε, ἀλλὰ τότε μόνον, θὰ ἐπαυθῇ ἡ ἡσυχία.

Ἐναρμόνιον συναυλίαν πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Σιλεσίας» ἱστορούμενα

ἀποτελοῦσιν αἱ ἐξ Ἀθηνῶν μυθολογικαὶ ἐπιστολαὶ τῆς ἐλθετικῆς ἐφημερίδος «Bund» «Τὸ κατὰ τοῦ βασιλέως μῆτος (!) τῶν Ἑλλήνων (λέγει ὁ χρηστὸς οὗτος ἀνταποκριτῆς) ἐπιτείνεται ὁσημέραι. Ὅσάντις φαίνεται εἰς τὰς ὁδοὺς, ὁ Βασιλεὺς λαμβάνει ἐναργεῖς ἀποδείξεις τῆς πρὸς αὐτὸν ἀπεχθείας· οὐδεὶς ἀποκαλύπτεται τὴν κεφαλὴν, πολλοὶ μάλιστα στρέφουσι τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἡγεμόνα· ἡ βασίλισσα κατέστη ἔτι μᾶλλον μισητὴ ἢ ὅσον ὁ σύζυγός της, καὶ τούτου ἕνεκα ἀπὸ πολλοῦ δὲν ἐξέρχεται εἰς περίπατον. Ἡ βασίλισσα Ὀλγα μένει κλειστμένη ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων καὶ λέγεται ἰκετεύουσα (ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ εἴπωσιν ὅτι ἡ βασίλισσα εἶναι αἰχμάλωτος ὡς ὁ Πάπας ἐν τῷ Βατικανῷ) καθ' ἑκάστην νὰ συναπέλθωσιν ὅσον τάχιον εἰς τὴν ἐν Δεκελείᾳ θερρινὴν ἔπαυλιν. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος δὲν δύναται νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν παράκλησιν τῆς βασιλείσεως, διότι οἱ καιροὶ εἶναι κρίσιμοι· καὶ ἂν σήμερον ἀπέλθῃ ἐκ τῆς πρωτευούσης, πάνυ δυσκόλως θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπανέλθῃ (ἐν τούτοις ὁ Γεώργιος διατρίβει ἀπὸ πολλοῦ ἐν Δεκελείᾳ). Ὅσάντις οἱ ἄν-

Κ Η Π Ο Σ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Τοῦ Κώνστα Φλέσσα.

Τῆς ψευταῖς, τῆς ἀγυρταῖς ὄλαις πίσω τῆς ἀφίνω,
 Κ' ἔρχομαι κ' ἐγὼ ἐμπρὸς σας βουλευτῆς σας γιὰ νὰ γίνω.
 Σεῖς, Καλάμιοι πολῖται, ποῦ εἰξεύρετε τὸν Φλέσσα,
 Καὶ ὁπόσας σκέψεις ἔχει εἰς τὴν Κεφαλὴν του μέσα,
 Ἐλθετε τριγύρω ὅλοι, καὶ σεῖς φίλοι Πολιανῖται,
 Ἐακουσμένοι Ἀβδηρίται.

Ἐγὼ, φίλοι, δὲν προβαίνω ὡς ἂν κ' ἄλλους εἰς τὸ μέσο,
 Νὰ σὰς κόψω, νὰ σὰς βράψω, καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω
 Νὰ μοῦ ρίξῃτ' ὅλοι ψῆφον εἰς τὴν κάλπην ποῦ θὰ βάλλω...
 Περὶ τούτου, συμπολίται, οὐδαμῶς δὲν ἀμφιβάλλω.
 Ἐγὼ μόνον δὴ λόγια θὰ σὰς πῶ, νὰ θυμηθῆτε
 Ποῖος εἶμαι, συμπολίται.

× Εἰς αὐτὴν τὴν ἐρχομένην τρομερὰν, φρικώδη πάλην,
 Ἄν, πολῖται, βουλευτὴν σας δὲν μὲ κάμετε καὶ πάλιν
 Ἐγὼ, φίλοι, δὲν θὰ πάρω ἐντροπὴ γι' αὐτὸ καμμίαν...
 Πλὴν δὰ δεῖξήτε σ' ἐμένα φοβερὰν ἀχαριστίαν,
 Καὶ εἰς ὅλους θὰ φωνάζω, ὅτι ἦσαστε γαϊδούρια,
 Καὶ σὰς πρέπουνε ἀχούρια.

Ἄλλα ἤθελα νὰ εἴπω, κ' ἄλλα κάθουμαι καὶ ψάλλω...
 Τὸ εἰξεύρω πῶς θὰ γείνω βουλευτῆς σας χωρὶς ἄλλο,
 Καὶ γιὰ τούτο δὲν προβαίνω καθὼς ἄλλους εἰς τὸ μέσο,
 Νὰ σὰς κόψω, νὰ σὰς βράψω, καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω.
 Ἐγὼ μόνον δὴ λόγια θὰ σὰς πῶ, νὰ θυμηθῆτε
 Ποῖος εἶμαι, συμπολίται.

Τοῦ μεγάλου Παππαφλέσσα τὸ ἀγαπητὸ ἐγγόνι
 Ποῖος δὲν τὸ ἀγαπάει, ποῖος δὲν τὸ καμαρώνει;
 Ποῖος τὸν Κωνσταντὴ τὸν Φλέσσα δὲν τὸν θέλει βουλευτὴ του,
 Ἀφοῦ ξέρεי τὴν καρδιά του, καὶ τὴν ἀγαθὴ ψυχὴ του;
 Ποῖος, καλοῖ μου Συμπολίται, ζῆ ἴστην Καλαμάτα μέσα,
 Καὶ δὲν ἀγαπᾷ τὸν Φλέσσα;

Ορωποί άπινυτωί καθ' όδόν άνακτορικόν τινα υπάλληλον η ύπηρέτην τής αΐλης, σπρέζουσι προς αυτόν, από κεφαλής μέχρι ποδών, γλεσσάτικόν βλέμμα η πίσυραι κατά γης, ενώπιον αυτού. Αυτός ό βασιλεύς γινώσκει ότι ό θρόνος διατελεί εις άκροσφαλέςστατήν θέσιν. "Ανθρωποι, εκ των εισερχομένων και εξερχομένων εκ των ανακτόρων, θεβαιούσιν ότι ό βασιλεύς συνεσκεύασεν, άπαντα τά πολύτιμα πράγματά του, και ζητεί να τά καταθέτη εις τόπον ασφαλή. Δίο ρωσσικά πλοία ναυλογοϋσιν εις Πειραιά και είναι προωρισμένα να παραλάβωσι την βασιλικήν οικογένειαν εν περιπτώσει κινδύνου. Ταιούτας έωλοκρασίας δημοσιεύουσι αι εφημερίδες, ως εξ' ενός και του άλλου προστάγματος, προς απόδειξιν ότι ό βασιλεύς Γεώργιος έγένητο θύμα των Έλλήνων.

Επί τέλους η βιενναία εφημερίς «Tagblatt» ετάυσε την υπάτην χορδήν εν τή άλλοκοτῳ ταύτη άλλ' ουχί και άπέχως διωργανισμένη συναυλίῃ, κηρύξασα ότι πλοία βωτοιικά μεταφέρουσιν εις Γεργέστην τόν βασιλέα και τήν βασιλισσαν των Έλλήνων! "Ο άναγνώστης, διεξερχόμενος τά διάφορα περί Έλλάδος άρθρα και τας άναποκρίσεις των ευρωπαϊκών εφημερίδων θά άνεύρη εν αυτοίς ένα και τόν αυτόν χρωματισμόν, μίαν και τήν αυτήν κεφαλαιώδη έννοιαν, εις τούτο και μόνον συνισταμένην ότι η συνταγματική ελευθερία υποσκάπτει δῆθεν τά θεμέλια του θρόνου εν Έλλάδι, και ότι τής ενδεχομένης παραίτησεως του βασιλέως άμεσον επακολούθημα θά ηῆναι η αναγόρευσις τής δημοκρατίας (!).

Τά περί αποχωρήσεως του βασιλέως των Έλλήνων άρθρίδια των άγγλικών εφημερίδων δεν έχουσι τέλος, είναι δε και όλως άνούσια. Έξηγητήθησαν αι άπειλαί τώρα ύβριζονται οι Έλληνες άφειδῶς, και ό άγγελικός όπως κατέστη εσχάτως δοχείον άκαταπαύστου θανατολογίου. Εις τό κατακόρυζον σημείον των ύβρεων προέβη ό εκ Παρισίων επιτελλων προς τόν «Έωρινόν Ταχυδρόμον». «Έμαθον (λέγει ούτος)

ότι ό βασιλεύς Γεώργιος και η βασιλισσα "Ολγα διακρίονται εκ τής επιθυμίας να εκλίπωσι τήν Έλλάδα, άλλ' η Ρωσία δεν επιτρέπει αυτοίς να απέλθωσι. Οι άθλιοι Έλληνες κατέστησαν και αυτις τόν θρόνον άδύνατον, δι' ην πάσχουσιν ελκειφιν άρχων, ευγνωμοσύνης, και σεβασμού προς τόν βασιλέα και προς τους νόμους. Δεν υπάρχουν άνθρωποι δυνάμενοι να κυβερνήτωσι τόν τόπον. Η κατάσταση των πραγμάτων είναι άφόρητος. Ο βασιλεύς περιστοιχίζεται υπό συνωμοτών και πιθάνον να απέλθῃ εκ τής Έλλάδος. Ταυτα φρονούσι και οι προσεάρχοντες της γαλλικής κυβερνήσεως. Ημείς φρονούμεν ότι η γαλλική κυβερνήσις περι παντός άλλου έχει να φρονίσῃ νῦν η περί τής ενδεχομένης αποχωρήσεως του βασιλέως των Έλλήνων.

Πρωτοική τις εφημερίς ιχυρίζεται προς τοίς άλλοις ότι η βασιλισσα των Έλλήνων είχε τηλεγραφήσῃ τῷ 12 Ιουνίου, εξατουμένη την άδειαν να απέλθῃ εκ τής Έλλάδος. Μημνομένου την είδησιν προς άπόδειξιν όποσον ό πρωσικός τύπος λεπτολογεί περί τής παραίτησεως του βασιλέως και τής βασιλισσής των Έλλήνων. Έπειδή δε τά πράγματα διέφευσαν τας θερμάς ταύτας προσδοκίας των άπιστιολόγων, αι πρωτοικαι εφημερίδες παρηγορουνται διά τής ελπίδος ότι η από πολλού μεμελετημένη δῆθεν παραίτησις του βασιλέως Γεωργίου ενδέχεται να συμβῇ εν τῷ μέλλοντι χρόνῳ!

Δυσπαρῆ φημί ότι αι προστάτιδες δυνάμεις διανοοῦνται να συστήσωσι εις τήν Έλλάδα τήν μεταρρυθμισιν του συντάγματος. Φρονούμεν ότι δεν είναι δυνατόν να γίνῃ τοιαύτη τις σύστασις, ητις ενδέχεται να επενεργήσῃ εις βλάβην τής Βασιλείας. (Κλειώ.)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—ο—

Έκ τής ανωτέρω δημοσιεύσεως διαφόρων κρίσεων του ευρωπαϊκού τύπου περί Έλλάδος, βλέπουσιν έναργῶς οι άναγνώ-

σταί μας όποιας άκριτολογίας εκτρέφει ό ευρωπαϊκός τύπος και διά τίνων μυσαρών και καταθονίων μέσων προσπαθοῦσιν όπαδοί τής Βαλαωρικῆς σπείρας να εξαπατήτωσι τήν Ευρώπην παριστώντες επικίνδυνον δῆθεν τήν θέσιν της Βασιλείας, ανώμαλον δε και δυσχερή τήν σημερινήν τής Έλλάδος κατάστασην ενῶ επί τής ύπουργείας του Βούλγαρη, ότε τό Κράτος διέτρεχε τόν έσχατον των κινδύνων, πάντες εσίγῳν και τά πάντα παριστών ρόδινα.

— Έν Ηάτραις, Γορτυνία και άλλα γορτά όργανα των στηλιτών δεν άντεκατεστάθησαν, καθως δε γράφουσιν εξ αυτών των μερών εις εφημερίδας και εις ιδιώτας ηρχισαν να διαπράττουν τά αίσχιστα. Η Κυβέρνησις όφείλει ν' άντικαταστήσῃ όσον τάχιστα τα όργανα ταυτα, καθότι άλλως θέλουσιν αναδειχθῃ και πάλιν στηλιτάι, όπως εν Ηάτραις άνεδείχθη δῆμαρχος ό κ. Καλαμογοάρτης.

— Αναγγέλλουσιν εκ Τριπόλεως ότι η ύποδοχή του έκείτῃ άξιθέντος κ. Θ. Δεληγιάννη έγένητο λαμπρά υπό των πολλών φίλων του Τριπολιτών και Γορτυνίων. Μκνθάνομεν δε ότι ό συνδυασμός του κ. Δεληγιάννη θέλει εξέλθει παμφήφει νικητής εκ τής βουλευτικῆς πάλης και τουτο εάν γείνη τιμῶ μεγάλης τους Γορτυνίους, οίτινες κατά τήν παρελθούσαν βουλευτικήν περίοδον άντεπροσωπεύοντο υπό στηλιτών.

— Αναγινώσχομεν εν τῷ «Αίωνι»: «Η υπόθεσις του πρώην εις Λονδίον πρέσβως τής Έλλάδος εύρίσκειται εισέτι εις τό αυτό σημείον. Ός μεταγενεστερώς επληροφόρήθημεν, η Έλληνική Κυβέρνησις ου μόνον επανειλημμένως προσεκάλεσε τόν κ. Βαλαωρίτην να παραδώσῃ τήν πρεσβειαν εις τόν Γραμματέα, άλλά και υπέμνησεν αυτόν τό επί αντιποίησει Αρχῆς άρθρον του Ποινικού Νόμου, εάν εξακολουθήσῃ εισέτι κατέχειν και διαχειριζόμενος θέσιν, ην δεν δύναται πλέον να έχῃ ως παυθείς. Αγνοοῦμεν εάν εξετελέσθη η άπόφασις του ύπουργείου, όπως απ' ευθείας αναγγείλη τῷ εν Αθήναις Άγγλικῷ Πρεσβείῃ τήν παύσιν

αυτήν του κ. Βαλαωρίτου ό επί των Έξωτερικῶν Υπουργός ημών προς τόν επί των Έξωτερικῶν Υπουργόν τής Άγγλίας, όπως άρθῆ η πρόφασις, ότι η άγγλική Κυβέρνησις δεν έχει άσθεντικήν γνώμην τήν εις τήν διεύθυνσιν τής εις Λονδίον έλληνικής πρεσβείας επελθούσης μεταβολῆς.»

— Η αναίθεια και τό θράσος των Λιουρέων τής Ζακύνθου εφθασεν εις τό μίον περιετῆρω. Οι όπαδοί ουτοι του στηλιτου Βούλτσου, συστωματούμενοι κατά πᾶσαν έσπέραν περιτρέχουν ανά τας όδοὺς τής Ζακύνθου ύβρίζοντες, άπειλοῦντες και δέροντες τους εις τό κόμμα του κ. Λομβάρδου άνηκοντας συμπολίτας των, και ζητωκραυγοῦντες ύπερ του διαβοήτου Βούλτσου. Διά να κατανοήσωσιν οι άναγνώσται ημών εις ποίον σημείον απογνώσεως περιήλθεν η σπείρα αυτή τής δυστυχούς Ζακύνθου και κατά πόσον άπεικονίζει τήν μογηθριαν τής μαύρης και μυσαράς ψυχῆς του άρχηγού της δημοσιεύουмен τό εξῆς δίστιχον, όπερ εκείτῃ ψάλλουν:

Έγώ εἶμαι Λιουρόπουλο,
Χαράτσι δεν πληρώνω,
Κί' αν μου μιλήσῃ και κανείς
Έγώ τότε σκοτώνω.

Τούδ λοιπόν τά όργανα των λεγομένων βασιλικῶν! Ταλαίπωρος Ζάκυνθος, έως ποτε θά άνέχεσαι τήν δολοφόνων ταύτην των έλευθερίων σου σπείραν! . .

— Τό εν τῷ Κοινῷ Γνωμῷ του «Αριστοφάνους» αναφερόμενον όνομα Ναθαναήλ, καλοκάγαθοί τινες Καλάμιοι, θέλοντες να πειράξωσι τόν άξιολάσαστον γέροντα Ναθαναήλ, άπέδωσαν εις αυτόν τό όνομα τουτο. Γνωστοποιούμεν εις τους άστειους τουτου κυρίους ότι τό ανωτέρω όνομα εινε ειλικονίον.

— Παρακαλείται ό κ. Συντάκτης τής Έφημερίδος να μᾶς εἶπῃ πόθεν επληροορήθη ότι ό μαθητής τής β'. τάξεως του Βαρβακειού Λυκειού Περικλῆς Άγγελόπουλος ηύδοκίμησεν ενῶ δεν συνέθη τοιοῦτόν τι;

— Είδοποιούμεν τους εν Χαλκίδι γαλαν-

τόρους συνδρομητάς μας Λ. Τερτίτζην, τόν σωνακλανκαίκακομορτην, και Καρετζόγλουν Σπύρον τόν λουζῶ τε και πύρον, να πέμψωσι ταχίως τήν καθυστερουμένην συνδρομήν των, άλλως θα τους πέμψωμεν πετικέπι του διαβόλου, ως ανθρωπους του δόλου.

Επίτης και πάντα άχρι τουδε καθυσταρούνη τήν συνδρομήν του, διότι από του προσεχούς άρχεται ό σατυρισμός των δυστροπούτων, και πρώτος που θά στολιθῆ έτεται ό διδάτκαλος του δθωμανικου δικαίου κ. Α. Π. Γκορτζής, ό άμακατζής, πατατζής και σουρατζής.

ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΑ.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.

(Συνέχεια' ίδε προηγ. αριθμόν.)

— Ο Δημητράκης μας, ό γρυτός αυτός άνθρωπος, ό μόνος 'ς τή γῆ τήν οικουμένη που 'βρίσκεται, καθως 'ξέρεις, αδερφέ Ναθαναήλ, έχει τώρα δέκα χρόνια που μᾶς λέει αδιάκοπα τά όσα τό σοφό του κεφάλι κατεβάζει... Τόν βλέπεις τόν αθάνατο, μ' όσα κι' αν ύποφέρῃ, να μη ιδρώνῃ τ' αυτί του μπῆ... έπεσε σα λύκος 'ς τά πρόβατα, 'ς τους άλλους κατρεγαραίους που τόσα χρόνια μᾶς πίνουνε τό αίμα... δεν δειλιάζει καθόλου 'ς τας φοβέρας εκεινων... τους λέει κατά πρόσωπο ταις περιμπηταισι τους που τους κάνει με τή ρητορική του ένα παρᾶ... Ποιός κοτάει να τόν αντικρούσῃ... και γιατί; γιατί σαν άγράμματοι που εινε ούλοι δε νοιώθουνε τά σοφά λόγια του Δημητράκη μας... Οι κοτσαμπάσιδες, λέει, πρέπει να πέσουνε... τα μετγάλα τζάνια δεν πρέπει να έχουνε τώρα πλια καμμιά 'ς τόν κόσμο επιρροή... Τώρα εἶμαστε ελιεῖτεροι και εἶμαστε ούλοιςα... τώρα λοιπος πρέπει να ψηφίζουμε για βουλευτάδες μας όχι εκεινους πουνε από σοί, γιατί' οι τοιοῦτοι εινε ξύλα απελέκτητα, αλλά εκεινους που 'ξέρουνε πολλά γραμματα, που έχουνε γυρίσει ούλο τό ντουριά κι

είδανε πολλά με τά μάτια τους κι' ακούσανε με τ' αυτιά τους... Αυτοί οι κοτσογυριμένοι, λέει ό Δημητράκης μας, αυτοί μοναγά' μπορούνε να κάνουνε καλά 'ς τήν Πατρίδα πράμματα... αυτοί και μόνο αυτοί θα 'λευτερώσουνε τή δουλη Πατρίς... Κ' έτσι εινε τό σωστό, Ναθαναήλ' γιατί βάλ' τό Δημητράκη ν' άνεβῆ σ' ένα τραπέζι για νά βηγορέφῃ και να 'δῆς πῶς με τή ρητορική του σ' άνάβῃ τό κεφάλι και σε κάνει να πάρῃς τό καργιοσίφι 'ς τό ένα χέρι και τό γιαταγάνι 'ς τ' άλλο και να τρέξῃς με τά τέσσερα 'ς' άπάνου 'ς τους Τούρκους... Δεν έχεις ακούσει ότι πῶς τόν παλιό τό καιρό οι μεγάλοι άνθρωποι του πολέμου ένικούσανε τους όχτρούς τους άμα άνάβανε τά κεφάλια των στρατευμάτων των με τή ρητορική;.. Κι' ό Δημητράκης άκούουβῃ τά σῆδια εκεινωνε... Δεν είδες και τ' άγιοργιοῦ τί εκαμε με τή ρητορική του; δεν μᾶς άνάψε ούλουνωνε τά κεφάλια, και εἶπαμε ολοι μιᾶ φωνή, ότι ό Δημητράκης μιλάει άγρια πράμματα;.. Γιατί 'βρεθήκανε 'ς τήν Αθήνα δυῶ τρεις π' άγαπάνε ταις αναμπραμπούλιας, και τοῦτο για ν' αρχάξουνε και να ξετιχίσουνε, για τοῦτο λουμπὸς έπρεπε κ' εμεῖς οι φορολογούμενοι να συμφωνήσουμε μ' εκεινους και να 'βγάλουμε τά μάτια μας μοναγοί μας; Έτσι τό θέλεις, αδερφέ Ναθαναήλ;.. Όχι βέβαια... Ο Δημητράκης, σαν άνθρωπος γνωστικός, σαν άνθρωπος που γινωρίζε από κότμο κι' έχει πολλά 'δξει με τά μάτια του, τους έννοιωσε, ως που να 'πῆς άμην, τους τοιούτους κατρεγαραίους και ανοίξε κ' εμᾶς των άγραμμάτων και κουτων τά μάτια και δεν έσυμφωνήσαμε με τά επαναστατικά εκεινωνε σῆδια, δεν επολεμήσαμε τήν πατριωτική Κυβερνήσι του γερο-Βούργαρη, ως τή λέει ό Δημητράκης, κ' έτσι ετωθήκαμε κ' εμεῖς κ' ετώσαμε και τήν Πατρίς από νέα επανάστασι. Τώρα ας έρθουμε 'ς τό προκειμενο... Ο Δημητράκης πρέπει να 'βγῆ βουλευτής μας... ό Δημητράκης και τά συτροφια του, τά δυῶ παιδιά της Μπάτσικας, αν θέλουμε να 'δοῦμε όσα πρᾶμ-

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΤΡΕΛΛΟΙ.

(Συνέχεια' ίδε προηγούμενον αριθμόν.)

«Τήν επαύριον, επειδή πολύ μετά τήν ανατολήν του ήλιου δεν μᾶς είδον έμφανιζόμενους. ήλθον και μᾶς εκάλουον ονομαστί εξωθεν του θαλάμου, νομίζοντες ότι εκοιμώμεθα εισέτι' άλλ' ημεῖς ουτε άποκρισαν ειδόμεν. Έκραξαν δυνατώτερα, έκρουσαν επανειλημμένως τήν θύραν του θαλάμου μας, πλην εις μάτην. Ο θρήνος διεδόθη πάραυτα καθ' όλον τόν οίκον, διότι ύποπτεύθησαν ότι άφευκτως μᾶς έθέρισεν αἵφνης ό θάνατος άμφοτέρους εν καιρῷ τής νυκτός. Προσεκάλεσαν λοιπόν τόν σιδεϋροργόν του χωρίου, όστις έλθων ηνοιξε η μάλλον συνέτριψε δια των εργαλειών του τήν θύραν μας.

«Πλην ποία ύπήρξεν η εκπληξίς πάντων, όταν είδον άμφοτέρους έντελῶς εξύπνου, καθημένους τόν ένα άπέναντι του άλλου και απολαμβάνοντες πληρηστάτην

ύγειαν! Έφαινόμεθα ως στερηθέντες μόνον του λόγου, και όσον και αν έπροσπάθησαν να μᾶς κάμωσι να όμιλήσωμεν, έστάθη άδύνατον τοῦτο.

«Εν τούτοις εις τας κραυγάς τής μητρὸς μου όλοι οι Βραχμᾶνες των περιχώρων συνήχθησαν, και ό οικός μας έντός όλίγου εύρέθη πλήρης ανθρώπων. Η ύπερισχύσασα γνώμη ύπήρξεν ότι η λυπηρά εκείνη θέσις, εις ην εύρισκόμεθα, ητο άποτέλεσμα βασκανίας, γενομένης ημιι ύπό τινος κρυφίου έχθρου. Επί τῆς πεποιθήσει ταύτῃ οι συγγενῆς μου έσπευσαν όπως προσκαλέστωσι μάγον τινά τῆς γεντινίας μας διά να μᾶς απαλλάξῃ τής γοητείας. Άμα φθᾶς ούτος, έορπισεν επ' ημων άγρια βλέμματα, μᾶς περιεκύκλωσε διά μαγικῶν τινός κύκλου, και προσέφρων μυστηριώδεις τινάς λέξεις, έψαυσε τόν σφυγμόν μας εις διάφορα μέρη του σώματος τόσον δε άλλόκοτα και γελοῖα κινήματα εκαμεν, ώστε και αυτήν άκόμη τήν στιγμήν αναλογιζόμενος αυτά δεῖ δύναμει να κρατηθῷ του να μη

γελάσω. Τέλος απεφάνθη ότι εἶμεθα πραγματικῶς υπό τό κράτος δεινῆς βασκανίας, και ώνόματε μάλιστα και τόν δαίμονα ύψ' οὔ κατειγόμεθα. Έπειδή δε, κατ' αυτόν, ό δαίμων οὔτος ητο λιαν πεισματώδους χαρακτήρος και ισχυρογνώμων εις άκρον, και επειδή άπητείτο μεγίστην δυσκολία όπως τόν βιάσῃ να εξέλθῃ απ' ημών, εξετίμησεν εις δέκα χροσᾶς πιστολάς τά έξοδα μόνον των θυσιών και των λοιπών ιεροτελεστιών, των αναπορευτικῶς αναγκαιστων προς επιτυχίαν τής θεραπειας.

«Ο μάγος ητο έτοιμος να αρχίσῃ τους έξορκισμούς του, όταν εις γέρον φίλος μας ύπεστήριξεν εναντίον πάντων ότι εἶμεθα άπλῶς υπό τήν επιρροήν ελαφράς τινός άσθενείας, ης πολλά τοιαυτα παραδείγματα ειγεν ιδεί μέχρι τουδε, και διετεινετο ότι ηδύνατο να μᾶς θεραπεύσῃ χωρίς να έξοδύσωμεν ουτε όβολόν. Πάραυτα διέταξε όπως φέρωσι πύρανουον πλῆρες αναμμένων ανθράκων, και εξήτῆσεν εν πλατῷ τεμάχιον χάλυβος' επύρωσε τόν χάλυθα άκρουτιώς,

Εις αυτά της Καλαμάτας τα ευτυχισμένα μέρη
Δεν ύπάρχει μιᾶ τρύπα, που τόν Κώνστα να μῆν ξέρῃ.
Μ' άγαποῦν και με τιμῶνε οι μικροί και οι μεγάλοι,
Απ' αυτόνε τόν Νομάρχη ως τόν έσχατο χαμάλῃ.
Όλοι, όλοι με γινωρίζουν, και αυτοί οι πατζατζίδες,
Κι' οι μικροί μας λουστρατζίδες.

Έχω πλούτη, έχω δόξαν, όλα τα καλά τά έχω,
Και μονάχα για τους φίλους όλην τήν ήμέραν τρέχω.
Για αυτοῦς και μόνο τρέχω, και παντου τῆ μύτη χώνω,
Και φωνάζω, και πατχίζω, και κουράζουμαι κ' ιδρώνω.
Για εμένα δεν με μέλλει... φθάν' οι φίλοι καλά νανε,
Να χορεύουν, να γελᾶνε.

Αν τό σώϊ μου κρατεζέται από των Φλεσσών τό σπητι
Κ' έχω δικαίον μεγάλο να βαστώ ψηλά τῆ μύτην,
Μολοντοῦτο, συμπολιτάι, βλέπετε με ποίον τρόπον
Κ' εις τόν έσχατον άκόμη όμιλῶ εκ των ανθρώπων,
Και αυτοῦς τους ξεπολύτους εως κάτω χαριετώ,
Και μαζί τους περπατώ.

Μ' όλους, αγαθοί πολιτάι, μπαίνω μετά στην ταβέρνα,
Και φωνάζω «Ταβερναρῆ ταους καλούς μου φίλους κέρνα,»
Μ' όποιον τύχη χωρατεύω, και μαζί του πίνω τρώγω.
Και ποτε, ποτε δεν λέγω για τους φίλους κακό λόγο.
Και η πόρτα του σπητιού μου στεκει πάντα ανοιγμένη,
Κ' όποιος θέλει μετά μπαίνει.

Από τους καλούς μου φίλους όποιος είναι πεινασμένος
Στό τραπέζι μου καθίσει για να φύγη χορτασμένος,
Τόν ταίρω, τόν ποτίζω, τόν χορταίνω, τόν ενδύνω,
Κ' αν δεν έχῃ και παράδες, όσους θέλ' ευθύς του δίνω.
"Όλους άγαπῶ εξ' εἶου, κ' εις τόν έσχατον τραμπουκον
Δίδω κάλτσες και σουρτουκον.

Τέτοιος εἶμαι, συμπολιτάι' τέτοιος πάντα και θα μείνω,
Και γι' αυτό δεν άμφιβάλλω βουλευτής σας πῶς θα γείνω,
Σεις Καλάμιοι πολιτάι, που ειξεύρετε τόν Φλέσσα,
Και όποιος σέφέις έχει 'ς τήν σοφή του χάρα μετά,
Έλθετε τριγύρω όλοι, και σεις φίλοι Πολιχνίται,
Παινεμένοι Αδδρηίται... .

